

La gent ja no agafava els cotxes perquè de vegades, en lloc d'anar per la carretera, se n'anaven fins a un turonet que era molt a prop, i quan menys s'ho esperaven es posaven a volar.

Les persones sortien de casa seva però quan hi tornaven a entrar potser s'havia transformat en la casa del veí, o en una casa totalment desconeguda. I tothom anava boig cercant les seves coses, la seva cuina, el seu menjador, el seu llit.

Els nens anaven a l'escola i mai no hi trobaven els mestres a la mateixa hora. Hi havia dies que no es presentaven i hi havia dies que obrien la porta a mitjanit o a la matinada. I quan podien arribar a fer classe deien:

-Obriu els llibres de Llengua.

I, sense voler, els nens obrien els de Matemàtiques o els de Socials. I quan el mestre deia:

-Molt bé, molt bé, no us amoïneu, farem Socials.

... els llibres de Socials havien desaparegut i, ara sí, tenien els de Llengua a davant.

Va arribar un moment que ja no sabien ni quan s'havien de posar a dormir. Perquè, veureu: s'adonaven que s'havia fet fosc i la gent del poble, de pressa de pressa, s'anava a dormir. Però així que es posaven al llit, tots els galls del poble començaven a cantar, el sol sortia i, au, s'havia acabat la nit en un minut i mig aproximadament.

I encara hi havia més coses: si obrien la televisió, se'ls engegava la ràdio. Si posaven la rentadora en marxa, se'ls obrien els llums. Si posaven alguna cosa a la nevera, en un tres i no res es fregia o es bullia o es rostia. Quan volien trucar per telèfon se'ls obria la dutxa i quan volien dutxar-se s'abaixaven les persianes de tota la casa totes soles. Quan tenien calor només trobaven jerseis gruixuts i quan tenien fred havien d'anar amb el banyador perquè, de manera ben misteriosa, els havia desaparegut tota la roba. Si aconseguïen dutxar-se, s'havien d'eixugar amb els llençols però, quan era l'hora de fer el llit, només trobaven tovalloles.

D'ençà que s'havien esborrat els dibuixos del rellotge del campanar, el poble havia perdut totalment el nord. Era ben bé com si visquessin en un altre món, un món on totes les coses anessin cap per avall.

A més de tot això, hi havia una altra cosa molt més greu. Ningú no podia sortir ni entrar dels voltants del poble. Ja cap foraster no venia a veure el magnífic rellotge. Primer, perquè ja no era el que havia estat i, segon, perquè el poble s'havia esborrat dels mapes i la gent que en sabia alguna cosa o que hi havia estat abans, havia oblidat la manera d'arribar-hi. Així, doncs,

aquella gent es trobava ben sola en un poble on no hi havia cap cosa que anés com calia.

Un dia, va arribar un personatge desconegut. Tothom se'n va estranyar, perquè ja feia qui sap quan que no hi anava ningú. Era un home molt alt i prim que anava a cavall d'un elefant blanc.

La gent va sortir a rebre'l entusiasmada. Per fi algú havia pogut travessar la barrera misteriosa que semblava que hi havia més enllà de les pomeres i dels camps de blat de moro i havia aconseguit entrar al poble.

Li van oferir aigua però tan bon punt aixecà el càntir, l'aigua s'havia convertit en suc de rostit, molt bo però gens fresc. Li van preguntar si tenia gana i l'home va dir que sí. Van anar corrents a buscar una capsa de galetes però no van aconseguir obrir-la de cap de les maneres. Després, l'home va dir que tenia son però en aquell precís moment tots els llits del poble van començar a ballar com bojos i no va ser possible d'atrapar-ne cap. Més tard, quan tornaven a ser tots al seu lloc, a l'home ja li havia passat la son.

Al cap d'una estona d'estar en aquell poble de bogeria, l'home, sense dir res, va desembolicar un paquet que portava damunt de l'elefant blanc i en va treure una capsa de pintures i una bona colla de pinzells. Va demanar que li portessin una escala ben llarga. Però, com podeu imaginar, allò va ser molt difícil. D'escales ja en van trobar, ja, però així que la recolzaven a la paret se'ls tornava de paper de diari, o de goma, o desapareixia com per art d'encantament, o s'escurçava. Al final, aquell home en va pintar una a la paret amb els seus pinzells i, en acabat, s'hi va enfilar.

Va estar tres dies allà penjat dibuixant les hores del rellotge: el sol que marcava la una, els cireres que marcaven les dues, les llunes blaves que assenyalaven les tres, tot, totes les hores van ser dibuixades com abans. Quan el rellotge va estar llest, va tornar a tocar i les agulles anaven donant voltes una altra vegada. El poble va tornar a anar bé, totes les coses eren al seu lloc, hi havia el dia i la nit, les bicicletes anaven endavant i els cotxes no volaven.

El personatge misteriós va pujar a l'elefant blanc i, gairebé per primer cop, va parlar:

- El rellotge màgic del vostre poble es detura cada mil anys. Si s'ensopega que sóc a prop puc venir i adobar-lo. Però, si en aquest moment sóc lluny i ningú no em crida, el poble entra en un món on totes les coses van de caps per avall. Encara que al principi pugui semblar divertit, les conseqüències poden arribar a ser terribles. Més val que deixeu escrit tot això en algun lloc i així dintre de mil anys, qui visqui en aquest poble, quan vegi que els dibuixos del rellotge es comencen a esborrar, em cridarà i podrem refer l'encanteri.

I així és com, després que l'home va parlar, un jove dibuixant del poble es va enfilar al rellotge del campanar i, al seu costat, va dibuixar-hi un elefant blanc i l'home dels pinzells màgics. El que no se sap és si, dintre de mil anys, la gent que visqui al poble serà capaç d'endevinar, mirant aquell parell de dibuixos, que s'ha de fer venir un home que viatge a cavall d'un elefant blanc i amb una capsa de pinzells màgics quan les hores comencin a esborrar-se.

